

בדחן הוזמן לשאת דרשה הומוריסטית לפני קהל יהודים בחנוכה.
"אנחנו רוצים ממיטב ההומור היהודי, אבל בנושאי דיומא, דהיינו חנוכה", אמרו לו מי
שעתידים לשלם את שכרו.

חיפש הבדחן בכל ספרי ההומור היהודי ולא מצא אף לא בדיחה או אנקדוטה אחת
שעניינה חנוכה. הלך הבדחן להתייעץ עם רבם של הבדחנים.

"רבי" אמר הבדחן המיואש, "איזה מין יום-טוב הוא חנוכה שאין בנמצא שום בדיחה
יהודית שקשורה בו?" "מילא..." אמר הרב.

"מילא, מילא", אמר היהודי, "אבל בדיחות אין ומחר עליי לבדח את הקהל הקדוש".
"מילא..." חזר ואמר הרב.

"מה לעשות, רב?"

"תעשה מה שיהודים עושים תמיד", אמר הרב, "תספר איזו בדיחה שאתה רוצה, אבל
תמיד תפתח במשפט 'בחנוכה נוסעים שני יהודים ברכבת...' או במשפט 'בנר ראשון
של חנוכה סיפר השמש את הסיפור הבא...', וכל סיפור יהפוך להיות 'סיפור לחנוכה'.
אנחנו קוראים לזה 'להחניכ' את הסיפור".

"למשל...?" שאל היהודי. למשל:

**בנר ראשון של חנוכה ישבו שניים לאכול לביבות. אחד מהם היה פיכח והשני עיוור.
מכיוון שכך התנו**

תנאי שכל אחד מהם יאכל בתורו לביבה אחת.

לאחר כמה סיבובים הרים העיוור את ידו וסטר סטירה מצלצלת לפיכח.

'מה קרה?' שאל הפיכח הנדהם.

'אתה אוכל בכל פעם שלוש לביבות', אמר העיוור.

'מה..' השתומם הפיכח, 'התחלת לראות?'

'לא', אמר העיוור, 'אבל אני אוכל בכל פעם שתיים ואתה לא אומר מילה'."

"רב", אמר הבדחן, "זה באמת סיפור לחנוכה!"

"נו מילא", אמר הרב, "מי יכול לאכול כל-כך הרבה לביבות?

במקור מספרים את זה על דובדבנים".

"אז אולי אני אספר את זה על סופגניות?"

אמר הרב: "על סופגניות תספר את הסיפור הזה:

בנר שלישי של חנוכה נכנס יהודי לאופה וביקש לקנות סופגנייה.

'שלושה שקלים', אמר המוכר.

'שלושה שקלים?' תמה היהודי, 'אצל רבינוביץ ממול אני משיג סופגנייה בשני שקלים'.

'אז תקנה אצל רבינוביץ, עונה האופה.'

'אבל לרבינוביץ אין כעת סופגניות', אומר היהודי.

'אה...! אומר האופה, 'כשלי אין סופגניות אני מוכר בשקל אחד...''

"מצוין", אמר הבדחן, "זו ממש בדיחה לחנוכה..."

"מילא...", אמר הרב, "זאת בדיחה אמריקנית ובמקור מספרים אותה על בייגלה".

"רב", שאל הבדחן, "וכשייגמרו לי כל הסיפורים על לביבות וסופגניות מה עוד אני יכול

לספר?"

"תוכל לעבור לנסים ולספר להם את הסיפור הזה:

בנר שני של חנוכה, כשסיפר הרב לחסידיו על נס פך השמן, קם המוזג ואמר: 'זה נס...'

? אני אספר לכם סיפור אמיתי על נס גדול יותר. מנחם מנדל ואני החלטנו פעם לקנות

חבית יין ולמכור לגויים יין ביריד של קרלין. נסענו בעגלה לפינסק וקנינו חבית של יין

משובח. בדרך חזרה אמר לי מנחם מנדל: "מוטל, אני צמא, אפשר לשתות כוס יין?"

"בשום פנים ואופן לא", אמרתי, "קנינו את זה כדי למכור ולהרוויח". "טוב", אמר מנחם

מנדל, "אני אקנה ממך את הכוס", והוא שילם לי רובל שלם, מחיר יפה לכוס יין. ואז

הרגשתי גם אני, איך לומר, מין יובש בגרון, וקניתי ממנו כוס יין ברובל שלם. וכך מכרנו

זה לזה את כל היין שבחבית. כשהגענו לקרלין אמרתי למנחם מנדל: "תראה, זה ממש

נס, שני יהודים גמרו חבית יין..."

"והכול ברובל אחד", אמר מנחם מנדל."

'תודה רבה, רב', אמר הבדחן כשנפרד מרבו, 'אני לא יודע מה הייתי עושה

בלעדיך'.

'מילא...' אמר הרב.

'יש לי רק שאלה אחת: למה אתה חוזר ואומר כל הזמן 'מילא'? מה שייך 'מילא'

לכאן?'

'אנחנו בחנוכה', אמר הרב, 'מילא' א זה: מי לאדוני אליו'.